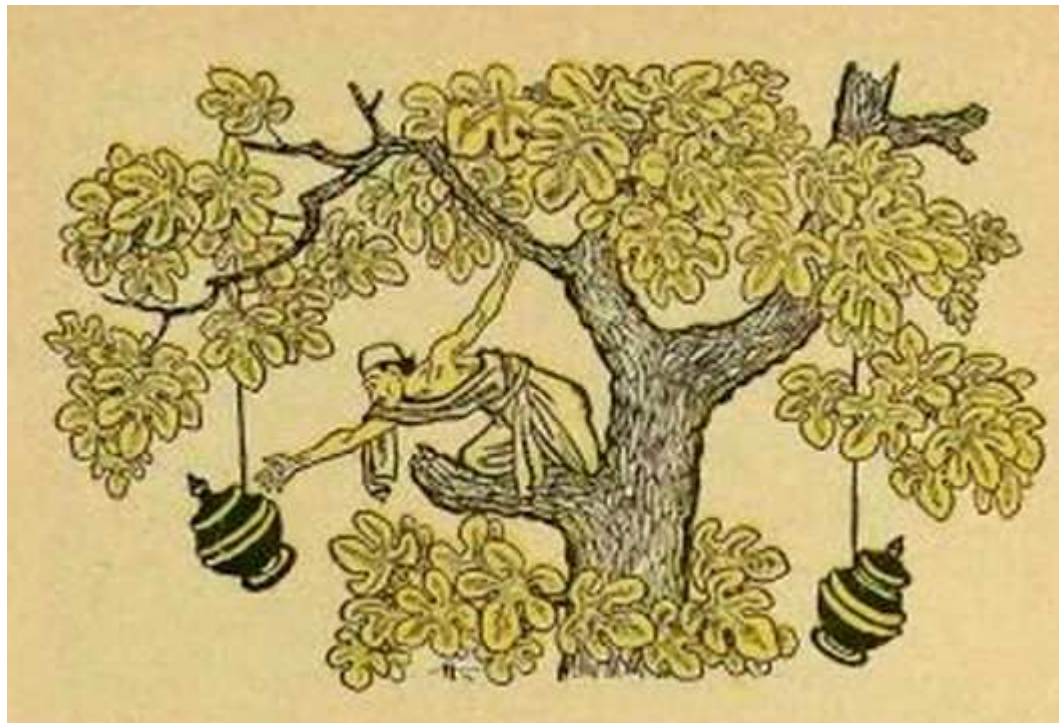

הכד המופלא

הודו

הוא לקח את כד העץ ואמר, כך סתם:
"אי, אין שמחה רבה מכד ריק. אילו הייתה בו איזו
פיתה, היה טוב יותר."

רק אמר את הדבר כשמכסה הכד התרומם והוא
ראה בפנים פיתה מקמח אורז.

בכפר אחד חי פעם איכר בשם סומילקה. הוא עבד
אצל בעל חווה ביום ובלילה והרוויח רק למרק מעלים
מחוצים.

פעם אמרה לו האישה:

"לך ליער ותביא קצת פירות או שורשי מאכל

כלשהם, אחרת נמות מרעב."

הלך סומילקה ליער, מצא שם עץ תאנה והתחיל

לקטוף פרי. פתאום ראה: על הענף תלוי כד גדול

עשוי עץ, ועל הענף השני עוד כד, עשוי מחרס.

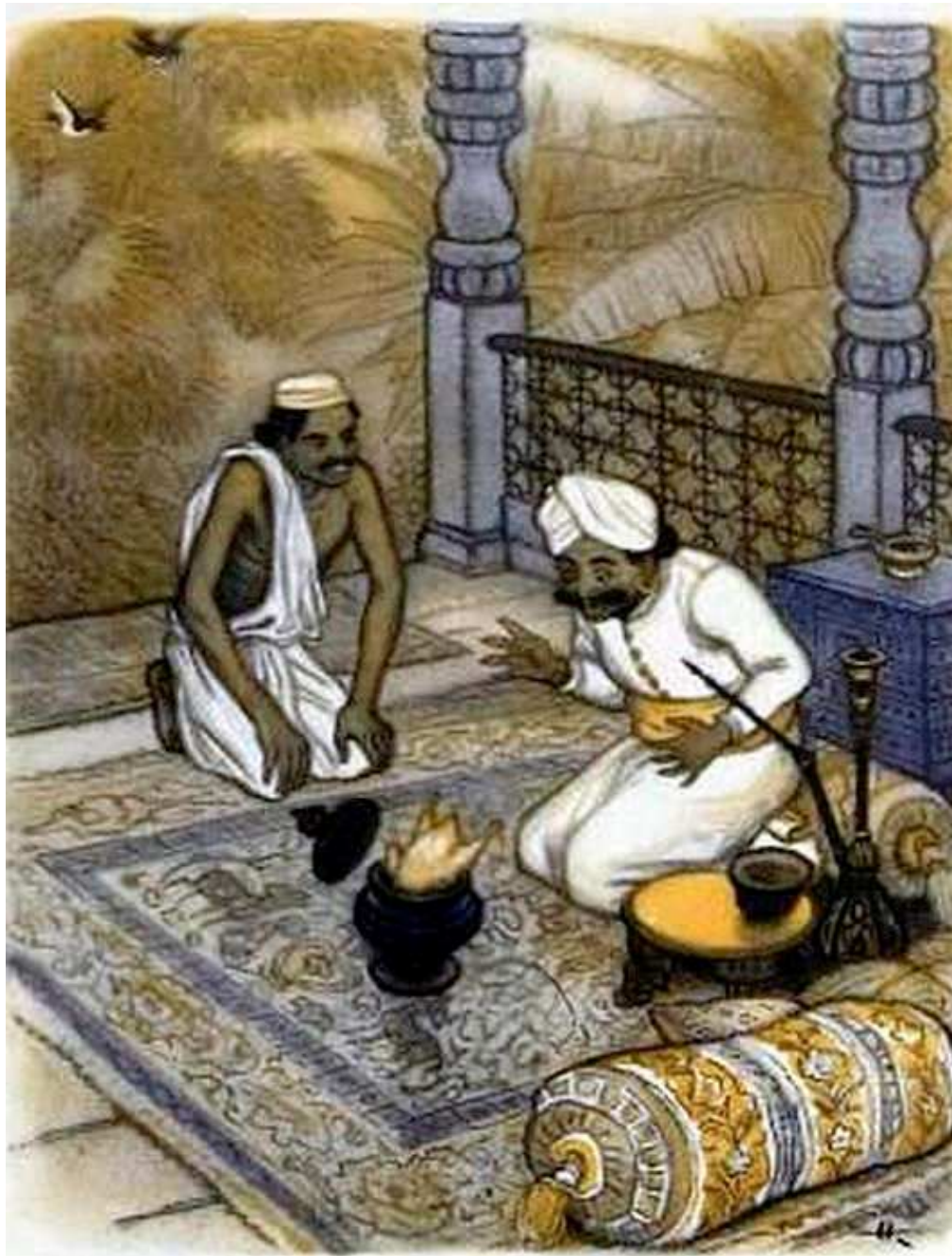
שניהם סגורים במכסים.

"אקח לי כד אחד" חשב סומילקה "שלנו כבר הרוס

לגמרי."

"איזה פלא" הופתע סומילקה "אביא את הפיתה
לאשתי והיא תשמח. חבל רק שאין בכד עוד פיתה
אחת, אז גם אני הייתי יכול לאכול לשובע."
לא הספיק לסיים את דבריו כשהמכסה של הכד
התרומם שוב, והוא ראה שבכד מונחות שתי פיתות
אורז.
"הרי הכד הזה מכושף!" הבין סומילקה "הייתי צריך
לבקש לא פיתה אלא רגל של אווז צלוי."
ושוב התרומם המכסה וסומילקה ראה בכד רגל של
אווז צלוי.
האיש אכל את הפיתה ואת רגל האווז והתחיל לחזור
הביתה. הולך, שמח, צוחק, שר בדרך שירים
שמחים.
השביל עבר סמוך לביתו של בעל החווה. האיש
העשיר שמע שסומילקה הולך ושר בשמחה

והשתומם. הוא עוד אף פעם לא שמע שפועלים שלו
שמחו כל כך.
"הי, אתה!" קרא בעל החווה "אני רוצה לדבר אתך!"
האיכר ניכנס לביתו של האיש העשיר וזה שואל
אותו:
"מה השמחה הזו? איך קרה שאתה הולך הביתה
ומזמר?"
"היה לי מזל גדול, אדוני. מצאתי ביער כד מיוחד."
"תראה לי אותו!"
הוציא סומילקה את המציאה על השטיח ואומר:
"אני רוצה חגלה צלויה!"
מכסה הכד התרומם ובעל החווה ראה בכד חגלה
צלויה. ידיו נרעדו מחמדה ולראשו רק מחשבה אחת
נכנסה - איך להשתלט על הכד הזה.
הוא הוציא את החגלה מהכד ואמר לסומילקה:

"לך למזווה ותביא לי קנקן יין. אני רוצה עכשיו
לאכול."

ובזמן שסומילקה הלך למזווה הוא החליף את הכד
הקסום באחד פשוט.

סומילקה הביא לו את היין ואמר:

"ברשותך אדוני, עכשיו אלך הביתה. אשתי חולה,

אבל עכשיו בוודאי תבריא מהר."

הוא לקח את הכד וחזר הביתה. הגיע לצריף ועוד

מרחוק קורא לאישה:

"שמחי אישה! עכשיו תוכלי לאכול כל מה שרק

תרצי!"

הוא העמיד את הכד על הרצפה וקרא:

"רוצה ברוז צלוי!"

אך המכסה של הכד לא זז.

סומילקה השתומם:

בעל החווה שמע את השירה, הציץ דרך החלון וראה
שוב את אותו האיכר, ובידיו כד, כבר לא מעץ, אלא
מחרס. וגם זה סגור במכסה.

"האם יש לו עוד כד קסמים אחד?" חשב החמדן
"בוודאי. אחרת הוא לא היה הולך שמח כל כך."
ורצה, כמובן, לקבל גם את הכד הזה. הוא קרא
לסומילקה ושאל:

"יש לך עכשיו עוד כד כזה? מכור לי אותו."

"לא יכול, אדוני. הכד הזה שווה יותר מכסף. יותר
מפנינים."

"אם לא תמכור, תיתן אותו חינם!" קרא בעל החווה.

הוא לקח מסומילקה את כד החרס ובכוח הוריד
ממנו את המכסה. ומיד מהכד קפצו עשרים אגרופים
גדולים והתנפלו על הנבל. הם הכו את בעל החווה
בראשו, בגב, בבטן, באף ובחזה. הכו בלי הפסקה

"מדוע הוא הפסיק לשמוע בקולי? ננסה עוד פעם!"
וקרא שוב:

"רוצה ברוז צלוי!"

אך מכסה הכד לא נשמע לו.

"מה קרה כאן?" התעצב סומילקה. "כשהייתי אצל
בעל החווה הכד נשמע לי, ועכשיו לא קורה דבר?"
"טיפש שכמותך" אמרה האישה "הראית את הכד
לבעל החווה?"

"הראיתי ואפילו כבדתי אותו בחגלה."

האישה התעצבה: "בעל החווה החליף את הכד ושם
לך כד פשוט."

"אל תתעצבי, על התאנה תלוי עוד כד אחד. אלך
להביא אותו."

הוא רץ שוב היערה, הוריד את כד החרס והלך
הביתה. הלך שמח, שר שוב שירים עליזים.

ובלי להתעייף.

"תציל אותי, סומילקה!" בכה בעל החווה "אני מתחנן
לפניך, אמור לאגרופים להפסיק!!"
"תחזיר לי את כד העץ ואז הם יפסיקו."
"אחזיר, אחזיר, רק תעצור את האגרופים
המקוללים!"
"אגרופים למקומכם!" קרא סומילקה.

האגרופים חזרו בצייתנות לכד.

בעל החווה, בקושי עוד חי, זחל הביתה, הוציא את
הכד מעץ ובאנחה כבדה החזיר אותו לסומילקה.
שמח ומאושר חזר סומילקה לאשתו. זו בפעם
הראשונה בחייהם שהם שכבו לישון שבעים.
ומאז חיו של סומילקה נעשו טובים. אך גם השכנים
שלו חיו לא רע, כי הוא לא שכח אותם ואם על הכפר
נפלו ימים רעים, סומילקה היה מוציא את כד העץ
שלו וכל הרעבים אכלו לשובע.